

ELS TEMPS HAN CANVIAT I JA NO CONSTRUÏM AMB TÀPIA O CANYES, SINÓ AMB PREFABRICATS

Josep M. Cunill i Casals

Arquitecte

La LSP o defensar l'arquitectura

Les queixes, vagues, manifestacions... que se succeeixen darrerament, especialment amb el tema de les retallades, generen poca complicitat. La falta d'honestedat acaba fent perdre la credibilitat.

AMB L'AVANTPROJECTE de la llei de serveis professionals s'està reproduint la mateixa situació. El Consell Superior de Col·legis d'Arquitectes d'Espanya, amb la pretensió de defensar el futur professional dels arquitectes, reclama seguir mantenint l'exclusivitat professional d'aquesta tasca i es justifica per la qualitat de l'arquitectura. Resulta que s'està defensant una cosa certa amb un objectiu equivocat.

ÉS VERITAT QUE PERMETRE que professionals d'altres disciplines tinguin la potestat de signar projectes d'edificació pels quals no han adquirit els coneixements específics concrets pot reduir el cost i molt probablement en generarà una pèrdua de la qualitat. Però no ens enganyem, si durant la bombolla financera (aquella que va generar una bombolla immobiliària) la ràtio de metres quadrats construïts per arquitecte ja baixava, vol dir que no era la competència exclusiva el que perjudicava el futur professional del col·lectiu d'arquitectes, sinó tot el contrari, l'obligatorietat legal de contractar un arquitecte ha estat la que ha facilitat la situació actual.

AQUESTA EXCLUSIVITAT ha portat: en primer lloc, al desinterès d'arquitectes de vendre els pro-

JOAN OLLER

Recomano absolutament a qui busqui un professional amb característiques humanístiques i tècniques a la vegada que es plantegi contractar un arquitecte

pis serveis, ja que els clients "venien sols" i no calia anar-los a buscar; i en segon lloc, al sentiment que contractar un arquitecte era una taxa necessària i no una aportació de valor.

SI S'ACABA amb una certa liberalització i s'impulsa que el possible promotor de qualsevol tipus d'obra (pública o privada) consideri la necessitat de contractar els serveis de l'arquitecte pel valor afegit que hi dóna, llavors es tindrà en compte aquesta feina i serà una professió/titulació millor valorada.

PERÒ QUE NINGÚ s'enganyi. La proporció d'arquitectes que podran seguir treballant en la pràcticament única tasca realitzada pels arquitectes fins al moment serà realment petita. Això és el que està fent que ja comenci a haver-n'hi molts, especialment els més joves, que s'estiguin encaminant professionalment

cap a variants o altres àmbits professionals. De fet, com sempre ha fet la majoria de professionals, i els enginyers en són el millor exemple.

AIXÒ GENERARÀ FEINA per als propis professionals directament i a la vegada permetrà que el món laboral valori millor aquesta titulació. Aquesta formació ha de ser un punt de partida per al camí professional de cadascú, i no un punt d'arribada. Els temps han canviat i ja no construïm amb tàpia o canyes, sinó amb prefabricats.

SI EL QUE DEMANA la societat actual són emprenedors, multidisciplinaris, amb creativitat i amb capacitat de resolució de problemes des d'una perspectiva global i no parcial, estem definint el que tenen els arquitectes majoritàriament. Recomano absolutament a qui busqui un professional amb característiques humanístiques i tècniques a la vegada que es plantegi contractar un arquitecte. El futur laboral és esperançador sempre que es canviïn els paradigmes.

MENTRESTANT VEIG correcte que el col·legi defensi l'arquitectura, sempre que ningú es pensi que és amb això amb el que es defensa el futur professional. Aquest es defensa amb la capacitat de generar alternatives per part de cada un dels professionals, àmbit en què sembla que està actuant amb certa empenta el COAC a través del Pla Impulsa, dirigit a col·laborar amb els col·legiats.

La brossa s'oposa al progrés

Enric Serra
Periodista

Els abocadors són un problema de primera magnitud, l'abast del qual mai no arribem a copsar completament, entossudits com estem a mantenir ben allunyades de nosaltres totes les qüestions que ens desagraden. I ho són, primer i de forma més immediata, perquè trobar un em-

plaçament idoni és considerablement difícil quan s'han de conjugar les necessitats dels municipis als quals cal donar servei (habitualment urgents), la seguretat sanitària, l'impacte mediambiental i el terror psicològic dels habitants de la zona, que no volen sentir a parlar de cap infraestructura que faci pudor i que no serveixi per presumir.

Però són, sobretot, un problema perquè tots els

debats que susciten els debats anteriors són només el cim de l'iceberg, la boira espessa que oculta les muntanyes formades pels incomptables milions de tones de brossa que produïm cada dia. El debat que ens cal —per damunt de tota la resta i en aquest ordre— ha de ser per determinar quins residus podem estalviar-nos i com hem de gestionar els que finalment continuem

produint. I aquesta no és una discussió de saló, ni de tendències de moda, ni tan sols d'una línia política, sinó una discussió urgent, de supervivència, que ha de ser plantejada a fons a tots els col·lectius que orbiten al voltant de l'activitat humana, perquè el problema no és només la gestió dels residus sinó sobretot els efectes que la fabricació dels materials i el seu posterior abando-

nament produeixen sobre el planeta. Adonem-nos de la importància i de la dificultat que té aquest debat en el cas que es plantegés exigir que els materials industrials fossin fabricats, en una mesura possible, a partir del reciclatge d'elements de la mateixa composició, o si l'obligatorietat del reciclatge fos una activitat productiva i una nova font d'ocupació.

El temps en què el cicle de consum era exclusivament domèstic i tot el procés es condensava en el femer destinat a l'adob i a la reutilització es va esgotar ja fa alguns segles. Des de llavors fins ara no hem deixat de multiplicar-nos en nombre i en brossa, aquesta d'una manera exponencial. Aturar aquesta tendència no és una qüestió banal. Força menys que la conquesta de l'espai, per exemple, encara que alguns potser esperen emigrar a altres planetes i deixar la brossa aquí, i d'altres aspiren a fer-ho a la inversa.